

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3220010217
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3220010217.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a Mgr. Jána Odnogu v trestnej veci proti obžalovaným 1) V. Q., nar. X.X.XXXX v O. nad O., trvale bytom Y. č. XXX, t.č. v Ústave na výkon väzby llava a 2) Q. S., nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom Y. č. XXX, trestne stíhaných pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 17.marca 2021, prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 3T/76/2020 zo dňa 20.januára 2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 3T/76/2020 zo dňa 20.januára 2021 bol obžalovaný V. Q. uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 20 Tr. zákona k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 19.06.2020 s inou nezistenou osobou v presne nezistenom čase medzi 16.30 hod. až 18.00 hod. v obci Y. preliezli zadné oplotenie záhrady rodinného domu súpisné č. XXX patriaceho poškodenej Q. Q. narodenej v roku XXXX, prešli cez záhradu k pootvorenému oknu uvedeného rodinného domu, ktoré nezistená osoba rukou otvorila smerom dovnútra bez toho, aby okno poškodila, a následne cez otvorené okno obvinený V. Q. a nezistená osoba vošli do izby rodinného domu súpisné č. XXX, kde z hnedej peňaženky uloženej v čiernej kabelke položenej na zemi pri posteli vzali rôzne bankovky a mince v celkovej hodnote 35 €, čím poškodenej Q. Q. spôsobili jej škodu odcudzením hotovosti vo výške 35 €.

Bol za to odsúdený podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l), n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 a § 37 písm. m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol obžalovaný zaradený na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu bolo uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej Q. Q. škodu vo výške 35 eur.

Citovaným rozsudkom bolo ďalej rozhodnuté tak, že obžalovaný Q. S. sa podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou, sp. zn. Pv 237/20/3301-46 zo dňa 21.10.2020, pre skutok, obžalobou právne posúdený ako zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že obvinený V. Q. a obvinený Q. S. po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 19.06.2020 v presne nezistenom čase medzi 16.30 hod. až 18.00 hod. v obci Rybany preliezli zadné oplotenie záhrady rodinného domu súpisné č. XXX patriaceho poškodenej Q. Q. narodenej v roku XXXX,

prešli cez záhradu k pootvorenému oknu uvedeného rodinného domu, ktoré obvinený Q. S. rukou otvoril smerom dovnútra bez toho, aby okno poškodil, a následne cez otvorené okno obvinený Q. S. a obvinený V. Q. vošli do izby rodinného domu súpisné č. XXX, kde z hnedej peňaženky uloženej v čiernej kabelke položenej na zemi pri posteli vzali rôzne bankovky a mince v celkovej hodnote 35 €, čím poškodenej Q. Q. spôsobili jej škodu odcudzením hotovosti vo výške 35 €.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal ihneď po jeho vyhlásení prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaných čo do výroku o vine aj treste. Prokurátor odvolanie dodatočne písomne odôvodnil nasledovne:

„ Uvedené rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým súd uznal obžalovaného V. Q. za spolupáchateľstvom spáchaného spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 20 Tr. zák. k § 194 ods. 1, ods. X písm. b/ Tr. zák. a nie za spolupáchateľstvom spáchaného zločinu porušovania domovej slobody podľa § 20 Tr. zák. k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. a obžalovaného Q. S. postupom podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby pre spolupáchateľstvom spáchaný zločin porušovania domovej slobody podľa § 20 Tr. zák. k § 194 ods.1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. považujem za nesprávne, vydané na základe nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu. Zastávam názor, že prvostupňový súd sa pri hodnotení vykonaných dôkazov nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, starostlivo neuvážil všetky okolnosti prípadu jednotlivo a v ich vzájomnom súhrne, v dôsledku čoho vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne.

Okresný súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku vo vzťahu k obžalovanému V. Q. odôvodnil najmä tým, že nemal za preukázanú motiváciu k spáchaniu skutku v spojitosti s vekom poškodenej, o ktorom podľa názoru súdu tento ani nemal jednoznačnú vedomosť, pričom poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 8/2014, z ktorého vyplýva, že vek poškodenej osoby musí byť ako okolnosť motivačným faktorom, ktorý založí alebo podporí dôvodnú zločku konania páchatel'a, čo však nebolo naplnené, pretože obžalovaný V. Q. sa pre trestnú činnosť nerozhodol kvôli veku poškodenej, ale počkal, kým táto nehnuteľnosť opustí a spáchanie činu sa im tým uľahčí.

Ako uvádzam už vyššie stotožňujem sa s právnym názorom súdu, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný V. Q. sa spoločným konaním s inou osobou dopustil trestného činu porušovania domovej slobody spáchaného spolupáchateľstvom, nestotožňujem sa však s názorom, že vek poškodenej v danom prípade nebol dôležitým faktorom pre spáchanie činu, ako ani s názorom, že obžalovaný V. Q. nemal vedomosť o veku poškodenej.

Okresný súd Bánovce nad Bebravou vo svojom rozsudku správne skonštatoval, že obžalovaný V. Q. konanie kladené im za vinu v priebehu celého konania (s výnimkou jeho výpovede pri rozhodovaní o vzatí do väzby) popisuje v podstatných častiach zhodne, iba s menšími odchýlkami. Z vykonaného dokazovania je však podľa môjho názoru zrejmé aj to, že obžalovaný V. Q. mal v čase spáchania skutku vedomosť o veku poškodenej, pretože ako sám uviedol, osobne poznal poškodenú aj pred spáchaním skutku, nakoľko tejto chodil opakovane kosievať trávu, pričom vo svojej výpovedi obvineného v prípravnom konaní dňa 29.06.2020 sa jednoznačne vyjadril, že poškodená je vo veku asi 70 rokov a túto skutočnosť v priebehu konania vôbec nerozporoval, pričom až na hlavnom pojednávaní údaj o veku začal rozporovať tvrdením, že nevedel, či má 70 rokov, ale bola to taká „staršia pani“ a v tejto časti jeho výpoveď z hlavného pojednávania považujem za účelovú a učinenu výlučne v snahe docieľiť zmiernenie právnej kvalifikácie skutku.

Čo sa týka právnej kvalifikácie skutku vo vzťahu k obžalovanému V. Q. s poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 8/2014 dovoľujem si vysloviť názor, že vek poškodenej jednoznačne bol motivačným faktorom, ktorý minimálne podporil vôľovú zložku obžalovaných spáchať trestný čin. Z dokazovania síce vyplynulo, že obžalovaný Q. a obžalovaný S. so spáchaním skutku čakali, kým poškodená opustí svoj dom a odíde na omšu, avšak s vedomím, že aj keď by počas páchania skutku nemala byť v dome vôbec prítomná, ale keby sa aj z nejakého dôvodu vrátila, s poznatkom o jej veku, vzhľade - a teda aj fyzických predispozíciách, nebude pre mladých páchatel'ov žiadnym problémom prekonať jej akýkoľvek prípadný odpor, či uniknúť jej pri prípadnom prenasledovaní, a teda obžalovaný V. Q. bol jednoznačne minimálne uzročený s tým, že práve vek a stav poškodenej im nepochybne uľahčí spáchanie činu, aj keby sa poškodená z akéhokoľvek dôvodu do domu vrátila skôr ako predpokladali,

a teda dokonanie skutku bude pre nich ľahšie, ako keby si za predmet svojho útoku cielene vybrali dom patriaci osobe mladšieho veku a fyzicky zdatnej resp. by si za predmet útoku zvolili dom bez akýchkoľvek poznatkov o jeho majiteľovi. Zo stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 8/2014 o.i. vyplýva, že vek poškodeného ako motivačný faktor nemusí len priamo zakladať vôľovú zlozku, ale postačuje, ak túto aspoň podporuje, čo je vzhľadom na vyššie opísané skutočnosti podľa môjho názoru naplnené.

Čo sa týka výroku rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/76/2020 zo dňa 20.01.2021, ktorým súd obžalovaného Q. S. postupom podľa § 285 písm. c/ Tr. por oslobodil spod obžaloby pre spolupáchateľstvom spáchaný zločin porušovania domovej slobody podľa § 20 Tr. zák. k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. tento považujeme za úplne nedôvodný a neopodstatnený vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu.

Okresný súd k uvedenému záveru dospel de facto na základe tej skutočnosti, že jediným usvedčujúcim dôkazom voči obžalovanému S. je výpoveď spoluobžalovaného Q., ktorú vzhľadom na jeho výpoveď pri rozhodovaní o vzatí do väzby považoval za nevierohodnú, pretože pri tejto výpovedi vypovedal diametrálne odlišne oproti svojim výpovediam z prípravného konania, ako aj oproti jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní, z ktorej mali navyše vyplnúť poznatky o negatívnom vzťahu medzi obvineným Q. a obvineným S. majúce pôvod v odcudzení motorovej píly. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na absenciu podporných objektívnych dôkazov v podobe záverov znaleckých posudkov, kde skúmanie DNA a iných stôp nepotvrdilo zhodu ani s jedným z obžalovaných.

Okresný súd na jednej strane (a podľa môjho názoru úplne správne) nemá žiadne pochybnosti o vieryhodnosti výpovede obžalovaných V. Q. vo vzťahu k jeho vlastnej účasti na spáchaní žalovaného trestného činu, ktorá je v zásade založená predovšetkým na jeho vlastných výpovediach a previerke na mieste činu a na základe uvedených dôkazov uznal obžalovaného V. Q. vinným z trestného činu spáchaného spoločným konaním s inou osobou. Na strane druhej však súd výpoveď obžalovaného Q. spochybňuje a považuje ju za nevierohodnú v tej časti, ktorou usvedčuje ako svojho spolupáchateľa Q. S., a to v zásade len z toho dôvodu, že V. Q. vo svojom výsluchu v rámci rozhodovania v vzatí do väzby pozmenil svoje predchádzajúce výpovede (korešpondujúce v plnom rozsahu s jeho následnými výpovedami, vrátane výpovede na hlavnom pojednávaní) v tom smere, že vzal celú vinu na seba v snahe ochrániť spoluobvineného Q. S. pred väzobným trestným stíhaním.

Argumentácia prvostupňového súdu absenciou iných objektívnych usvedčujúcich dôkazov vo vzťahu k spoluobžalovanému S. v tomto prípade neobstojí, pretože ani vo vzťahu k spoluobžalovanému Q. nebola znaleckým skúmaním preukázaná zhoda DNA, ani iných skúmaných stôp zanechaných na mieste činu a ako usvedčujúci dôkaz súd správne vyhodnotil samotnú výpoveď V. Q. v spojení s previerkou výpovede na mieste činu.

V tejto súvislosti si dovoľím poznamenať, že obžalovaný V. Q. v tomto trestnom konaní vypovedal celkovo päťkrát. Už v prvej výpovedi v procesnom postavení zadržaného dňa 29.06.2020 vypovedal o spáchaní skutku tak, ako je uvedený v obžalobe, a teda aj účasti spoluobžalovaného Q. S., ktorú v podstatných bodoch zhodne opísal aj vo svojej následnej výpovedi v procesnom postavení obvineného dňa 29.06.2020, a to opätovne vrátane podielu spoluobvineného Q. S. na skutku. Pri previerke výpovede na mieste činu dňa 30.06.2020 vyšetrovateľovi PZ ukazuje miesto, kde spolu s obvineným Q. S. prekonalí oplotenie, ako obvinený S. otváral okno na dome poškodenej a ďalšie momenty páchania skutku spolu s obvineným S., ktoré logicky korešpondujú s jeho výpoveďami. V poradí tretia výpoveď V. Q. pred súdom pre prípravné konania zo dňa 02.07.2020 je jedinou výpoveďou, v ktorej sa v tom čase zadržaného spoluobvineného Q. S. snaží zo spáchania skutku vyviniť a berie celú vinu na seba, čo možno pripísať skutočnosti, že v tom čase boli obaja kamarátmi a snažil sa spoluobvinenému pomôcť aspoň tým spôsobom, aby nebol stíhaný väzobne. Následne dňa 18.9.2020 bol V. Q. na jeho vlastnú žiadosť opätovne prepočutý ako obvinený vyšetrovateľom PZ, kde už z úvodu jeho výpovede k veci je zrejmé, že obvinený V. Q. žiadal o svoje opätovné vypočutie, pretože vo svojej výpovedi pred súdom pri rozhodovaní o vzatí do väzby klamal a opätovne detailným (a so svojimi predchádzajúcimi výpoveďami, previerkou výpovede na mieste činu a svojou výpoveďou na hlavnom pojednávaní) konzistentným spôsobom opisuje spáchanie skutku, znovu vrátane podrobného opisu účasti spoluobvineného Q. S. na skutku. Nakoniec v konaní pred súdom dňa 20.01.2021 ako obžalovaný opätovne vypovedá o spoluobžalovanom Q. S., ako svojom spolupáchateľovi žalovaného skutku a znovu ho v plnom rozsahu usvedčuje zhodne ako vo výpovediach v procesnom postavení obvineného z prípravného konania.

Všetky uvedené výpovede V. Q., s výnimkou výpovede pri rozhodovaní o vzatí do väzby, sú v podstatných bodoch totožné, vrátane totožnosti opisu účasti Q. S., ako jeho spolupáchateľa. V. Q. v nich podrobne opisuje spoluúčasť Q. S. na skutku v 4 zo svojich celkovo 5 výpovedí a tiež v rámci previerky výpovede na mieste činu, pričom opísaný priebeh skutkového deja je vždy logický a konzistentný a z celého radu jeho výpovedí je len výpoveď pred sudcom pri rozhodovaní o vzatí do väzby zo dňa 2.7.2020 odlišná v otázke spoluúčasti Q. S. na spáchaní skutku, ktorej motív možno vzhľadnúť v dôvodoch uvedených už vyššie, a teda snahe docieľiť prepustenie Q. S. zo zadržania na slobodu.

Naopak, je to práve Q. S., ktorý vypovedal pri každom svojom výsluchu odlišne od svojich predchádzajúcich výpovedí a tieto vždy účelovo menil a prispôboval dôkaznej situácii tak, aby sa zo skutku akýmkoľvek spôsobom vyvinil. Zo všetkých zmien jeho výpovede uvediem len jeden príklad zmeny jeho výpovedí.

Keď výpoveďou svedka I. V. v prípravnom konaní bola vyvrátená verzia obvineného Q. S. o tom, že mal byť dňa 19.06.2020 cez deň t.j. v čase spáchania skutku tento svedok s obvineným Q. S. v Bánovciach nad Bebravou a uviedol, že počas inkriminovaného dňa išiel do obce Y. z Bánoviec nad Bebravou vlakom asi o 18.40 hod. a po príchode do obce Y. išiel do domu obvineného V. Q., kde u neho prespal a na druhý deň išli spolu na Q., pričom u obvineného Q. sa nachádzal asi od 19.00 hodiny a s obvineným Q. S. v ten deň nebol, tak vo svetle poznatkov o obsahu výpovede svedka V. na hlavnom pojednávaní uviedol úplne iný priebeh udalostí, kde už I. V. nespomína a vytvára novú verziu priebehu udalostí, kde sa mal nachádzať s nejakými dvomi dievčatami, ktoré predtým vo svojich výsluchoch ani nezmenil.

Obvinený má prirodzene právo v rámci svojej výpovede a obrany uvádzať aj nepravdy, ale týmto chcem poukázať na skutočnosť, že v porovnaní s vierohodnosťou výpovedí spoluobžalovaného V. Q. je vierohodnosť výpovedí spoluobžalovaného Q. S. prakticky nulová.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný V. Q. vypovedá o účasti obžalovaného S. na skutku vo všetkých relevantných výpovediach (2x ako obvinený v prípravnom konaní a 1x ako obžalovaný na hlavnom pojednávaní) v podstatných bodoch zhodne a konzistente, považujem záver okresného súdu o nevierohodnosti jeho výpovede v tejto časti za absolútne nepochopiteľný a v rozpore s vykonaným dokazovaním, na základe ktorého prvostupňový súd dospel k rozhodnutiu, keď spoluobžalovaného Q. S., napriek opakovaným a v podstatných častiach zhodným výpovediam spoluobžalovaného V. Q. o účasti spoluobžalovaného Q. S. na spáchanom trestnom činu v spojení s previerkou výpovede na mieste činu obžalovaného Q. S. spod obžaloby oslobodil z dôvodu uvedeného v § 285 písm. d/ Tr. por.

S poukazom na všetky uvedené dôvody navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/76/2020-377 zo dňa 20.01.2021 a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. “

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný V. Q. prostredníctvom obhajcu nasledovne:

„ Odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou (ďalej aj len ako „prokurátor) vo vzťahu k obžalovanému V. Q. považujeme v celom rozsahu za nedôvodné a podané výlučne v snahe oddialiť právoplatné skončenie tejto trestnej veci, pričom na tomto názore nič nemení ani samotné odôvodnenie odvolania prokurátora a to najmä vzhľadom na nižšie uvádzané skutočnosti. Hneď úvodom uvádzame, že rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 20.01.2021, sp. zn. 3T/36/2019 (ďalej len ako „napadnutý rozsudok“) považujeme vo vzťahu k obžalovanému Q. i v celom rozsahu za správny, zákonný, dostatočne odôvodnený, presvedčivý a zodpovedajúci dôkazom vykonaným v tejto trestnej veci. V celom rozsahu sa stotožňujeme s názorom súdu prvého stupňa vyjadreným v obsahu prokurátorom napadnutého rozsudku. V obsahu odôvodnenia prokurátor aj vo vzťahu k obžalovanému Q. uvádza, že prvostupňový súd sa pri hodnotení vykonaných dôkazov nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, starostlivo neuvážil všetky okolnosti prípadu jednotlivo a v ich vzájomnom súhrne, v dôsledku čoho vykonané dôkazy podľa názoru prokurátora nesprávne vyhodnotil. Prokurátor ďalej uvádza, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný Q. sa spoločným konaním s inou osobou dopustil trestného činu porušovania domovej slobody spáchaného spolupáchateľstvom,

nestotožňuje sa však s názorom, že vek poškodenej v danom prípade nebol dôležitým faktorom pre spáchanie činu ako ani s tým, že obžalovaný nemal vedomosť o veku poškodenej a v tejto súvislosti prezentuje prokurátor názor, že vek poškodenej bol jednoznačne motivačným faktorom, ktorý minimálne podporil vôľovú zložku obžalovaných spáchať trestný čin. Hoci z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný Q. a obžalovaný S. so spáchaním skutku čakali, kým poškodená opustí svoj dom a odíde na omšu, avšak s vedomím, že aj keď by počas páchania skutku nemala byť v dome vôbec prítomná, ale keby sa aj z nejakého dôvodu vrátila, s poznatkom o jej veku, vzhľade - a teda aj fyzických predispozíciách, nebude pre mladých páchatel'ov žiadnym problémom prekonať jej akýkoľvek prípadný odpor, či uniknúť jej pri prípadnom prenasledovaní a teda podľa názoru prokurátora obžalovaný Q. mal byť jednoznačne minimálne uzročený s tým, že práve vek a stav poškodenej im nepochybne uľahčí spáchanie trestného činu, aj keby sa poškodená z akéhokolvek dôvodu do domu vrátila skôr ako predpokladali, a teda dokonanie skutku bude pre nich ľahšie. S názorom prezentovaným prokurátorom v odôvodnení jeho odvolania vo vzťahu k obžalovanému Q. sa nemožno absolútne stotožniť, nakoľko tento je výlučne len fikciou bez čoho aj len najmenšej opory vo vykonaných dôkazoch. Na tomto mieste možno odkázať priamo na odôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 7 až 9, v ktorom súd jasne, logicky, zrozumiteľne a najmä správne odôvodnil úpravu právnej kvalifikácie stíhaného skutku v prospech obžalovaného Q., ktorej správnosti je potrebné prisvedčiť. V nadväznosti na všetky vyššie uvádzané skutočnosti navrhujeme aby Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril aj obžalovaný Q. S. prostredníctvom obhajcu nasledovne:

„V trestnej veci obžalovaného Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. č. XXX mi bolo doručené odvolanie okresného prokurátora voči rozsudku Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou k.č. 3C 76/2020 zo dňa 20.1.2021 pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 20 Tr. zák. k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. Po doručení odvolania podávam voči odvolaniu nasledovné vyjadrenie: Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou po doručení obžaloby Okresnou prokuratúrou v Bánovciach nad Bebravou pre zločin porušovania domovej slobody zo dňa 21.10.2020 dôsledne zisťoval skutkový stav a predložené dôkazy. Po dôslednom oboznámení sa s predloženými dôkazmi a dôsledným zistením skutkového stavu správne vyhodnotil skutkový stav danej veci. Na základe takto zisteného skutkového stavu v predmetnej veci správne rozhodol, že môjho klienta Q. S. v zmysle § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby. Z toho dôvodu, že bol správne zistený skutkový stav a tento bol správne vyhodnotený, a na základe toho bolo vyhlásené aj správne rozhodnutie, žiadam Krajský súd v Trenčíne, aby rozsudok Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou č.k. 3T/76/2020 zo dňa 20.1.2021 potvrdil a odvolanie prokurátora zamietol.“

Na verejnom zasadnutí, konanom o podanom odvolaní, nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolaniu v celom rozsahu vyhovieť. Obhajcovia obžalovaných a obžalovaní navrhli odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokovej časti napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

V rámci preskúmania odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu sa odvolací súd sa najskôr zaoberal časťou odvolania, smerujúcich proti výrokom napadnutého rozsudku týkajúcich sa obžalovaného V. Q. (ďalej len „obžalovaný 1.“, ak nie je uvedené inak).

Ako vyplýva z obsahu odvolania prokurátora a jeho dôvodov, prokurátor v tejto časti odvolania namieta správnosť právneho posúdenia skutku okresným súdom v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. zák. vo vzťahu k obžalovanému 1. Pokiaľ prokurátor v záverečnom návrhu písomných dôvodov odvolania uviedol ako dôvod zrušenia rozsudku aj ustanovenie § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por., teda neprimeranosť uloženého trestu vo vzťahu k obžalovanému 1., tento dôvod v písomných dôvodoch jeho odvolania vo vzťahu k obžalovanému 1. nie je žiadnym konkrétnym spôsobom neodôvodnený.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietané miernejšie právne posúdenie skutku vo vzťahu k obžalovanému 1. oproti právnemu posúdeniu skutku v obžalobe (nepoužitie kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 194 ods. 3 písm. a) Tr. zák. v spojení s ustanovením § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák.), odvolací súd sa s dôvodnosťou tejto námietky prokurátora v písomných dôvodoch odvolania nestotožnil. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného 1. uviedol nasledovné:

„Z výpovede obžalovaného V. Q. na druhú stranu však nevyplývala jednak jednoznačná vedomosť o veku poškodenej, aj keď mal vedomosť, že ide o staršiu osobu, ale hlavne z jeho výpovede ani iných skutočností nevyplývala motivácia trestnej činnosti spojená s vekom poškodenej, alebo subjektívneho stavu naviazaného na vek. Obžalovaný Q. motiváciu k trestnej činnosti racionálne odôvodnil využitím možnosti spojenej so skutočnosťou, že vedel, že poškodená plánuje na istý časový úsek opustiť nehnuteľnosť (bohoslužba) a súčasne nechala pootvorené okno na nehnuteľnosti, čo si všimol pri snahe o predaj čerešni poškodenej. Súd v tejto časti poukazuje aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR pod č. 8/2014, kde je zrejmé, že pokiaľ okolnosťou, pre ktorú má byť naplnená konaním páchatel'a kvalifikovaná skutková podstata trestného činu je vek poškodenej osoby, táto okolnosť musí byť motivačným faktorom, kt. založí alebo podporí dôvodnú zložku konania páchatel'a. Obžalovaný V. Q. sa však nielen podľa svojej výpovede, ale aj ako to vyplýva zo skutkového deja, nerozhodol k trestnej činnosti pre vek poškodenej, ale práve naopak, počkal, kým táto nehnuteľnosť opustí (nevyužil tak napr. prípadnú predpokladanú nižšiu mobilitu, slabšie sluchové schopnosti, atď. u poškodenej), ale skutočnosť, že mal vedomosť o tom, že nehnuteľnosť bude v krátkom čase prázdna a taktiež, že vzhľadom na pootvorené okno bude uľahčený vstup do nehnuteľnosti. Táto motivácia pritom bola súladná s obsahom výpovede poškodenej ako aj ostatných vykonaných dôkazov. Súd preto naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 194 ods. 3 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zákona nemal za preukázané.“

Odvolací súd sa s takýmto odôvodnením právneho posúdenia skutku, spáchaného obžalovaným 1., v celom rozsahu stotožnil s výnimkou formálne nesprávneho označenia publikovaného aktu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako „stanovisko“ a označenia čísla tohto stanoviska, keď správne ide o rozhodnutie, publikované pod č. 117/2014. Okresný súd však správne postupoval, keď právne závery, uvedené v tomto publikovanom rozhodnutí, aplikoval na prejednávaný prípad. Uvedené rozhodnutie bolo publikované na účely zjednotenia súdnej praxe v otázke správnej aplikácie ustanovenia § 139 Tr. zák., najmä jeho odseku 2. Podľa právnej vety tohto rozhodnutia „v zmysle § 139 ods. 2 Tr. zák. možno spáchanie činu voči (na) osobe vyššieho veku (§ 127 ods. 3, § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák.) považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, len pri úmyselnom trestnom čine. Zároveň sa vyžaduje, aby páchatel vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku a aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin.“

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd správne zistené skutkové okolnosti prípadu vo vzťahu k obžalovanému 1. správne právne posúdil, pričom toto správne právne posúdenie je v súlade s právnou vetou publikovaného rozhodnutia pod č. R 117/2014. Odvolací súd tiež konštatuje, že prejednávaný prípad je obdobným prípadom, ako bol riešený v uvedenom publikovanom rozhodnutí (viď skutkové okolnosti prípadu, uvedené v odôvodnení rozhodnutia R 117/2014). Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu prokurátora vo vzťahu k jeho odvolaním napadnutých výrokov o vine obžalovaného 1.

Na základe záverov o nedôvodnosti odvolania prokurátora proti výrokom o vine obžalovaného 1. odvolací súd podľa § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmal v celom rozsahu zákonnosť a odôvodnenosť ostatných, na výrok o vine nadväzujúcich výrokov napadnutého rozsudku vo vzťahu obžalovaného 1. Na základe vykonania tejto prieskumnej povinnosti odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia

okresného súdu, z ktorých vychádzal okresný súd pri týchto ostatných výrokoch, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, pričom na tieto správne zistenia okresný súd správne a odôvodnene aplikoval príslušné zákonné ustanovenia.

Pokiaľ ide o časť odvolania prokurátora proti výroku napadnutého rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného Q. S. (ďalej len „obžalovaný 2.“, ak nie je uvedené inak), z konkrétneho obsahu jeho odôvodnenia vyplýva, že prokurátor namietal správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o nepreukázaní spáchania skutku týmto obžalovaným. Podľa konkrétnych dôvodov podaného odvolania v tejto časti odvolací súd identifikoval namietanie chýb napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., aj keď prokurátor tento dôvod v odôvodnení odvolania a ani vo svojom záverečnom návrhu formálne takto nevymedzil.

V súvislosti s odvolaním prokurátora vo vzťahu k obžalovanému 2 namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odôvodnil výrok o oslobodení obžalovaného 2. nasledovne:

„Z pohľadu viny obžalovaného Q. S. súd nemohol konštatovať, že by táto bola vykonaným dokazovaním bez akejkoľvek pochybnosti preukázaná. Samotný obžalovaný Q. S. svoju vinu popieral, pričom táto bola z jeho strany popieraná v rámci celého trestného konania. V podstate jediným usvedčujúcim dôkazom nasvedčujúcim vine obžalovaného bola výpoveď spoluobžalovaného V. Q. na hlavnom pojednávaní, ktorá bola v tejto časti v podstate zhodná aj s jeho výpoveďou z prípravného konania ako obvineného zo dňa 29.6.2020. Keďže výpovede oboch spoluobžalovaných na hlavnom pojednávaní boli diametrálne odlišné z pohľadu účasti obžalovaného Q. S. na trestnej činnosti, zaoberal sa súd dôkazmi a skutočnosťami nasvedčujúcimi hodnovernosť týchto jednotlivých výpovedí a dôkazmi nasvedčujúcimi alebo spochybňujúcimi jednotlivé verzie spoluobžalovaných. Sú tu poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný V. Q. v rámci svojej výpovede pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie pozmenil svoju vlastnú výpoveď ako obvineného zo dňa 29.6.2020, kde v podstate poprel účasť spoluobžalovaného Q. S. na skutku. Táto výpoveď obsahuje zmienku o negatívnych vzťahoch spoluobžalovaného Q. voči obžalovanému S. z dôvodu, že tohto podozrieva z majetkovej trestnej činnosti týkajúcej sa motorovej píly otca obžalovaného Q., ktorá okolnosť mala odôvodniť jeho prvotnú výpoveď usvedčujúcu obžalovaného S. ako spolupáchateľa trestnej činnosti. Výpoveď obžalovaného Q. ako to je vyššie uvedené bola opätovne zmenená na hlavnom pojednávaní a bola v podstate zhodná s jeho výpoveďou zo dňa 29.6.2020, kde obžalovaného S. opätovne na hlavnom pojednávaní

z trestnej činnosti usvedčoval, avšak obžalovaný Q. súčasne potvrdil aj skutočnosť, že má za to, že spoluobžalovaný sa skutočne dopustil v minulosti majetkovej trestnej činnosti voči jeho otcovi. Tieto okolnosti preto vyvolávali u súdu pochybnosti v hodnovernosť výpovede obžalovaného Q. v časti podieľania sa obžalovaného S. na trestnej činnosti. Súd na druhú stranu taktiež mal isté pochybnosti o hodnovernosti výpovede obžalovaného S., keď tento spochybňoval svoju výpoveď z prípravného konania ohľadom jeho prítomnosti pri rodinnom dome v čase pred skutkom, kedy boli predávať so spoluobžalovaným poškodenej čerešne. Túto skutočnosť sám pritom opakovane pripustil v prípravnom konaní, a dokonca aj v neskoršej časti vlastnej výpovede z hlavného pojednávania, že v tom čase bol spolu s obžalovaným Q. na tomto mieste. Súd popri protichodných výpovediach spoluobžalovaných Q. a S. v časti účasti obžalovaného S. na trestnej činnosti vyhodnocoval aj koreláciu týchto výpovedí s ostatnými zabezpečenými dôkazmi. Obžalovaný Q. uvádzal, že obžalovaný S. mal mať v čase skutku obuté biele tenisky. Takéto tenisky v čase zadržania ani v domácnosti obžalovaného S. sa nepodarilo zaistiť. Z trasologického skúmania zaistenej stopy z miesta činu vyplynulo, že táto stopa neprislúcha k obuvi, ktorá bola zaistená ako obuv obžalovaného S.. Obdobne ani pachová stopa z miesta činu nebola potvrdená ako zhodná so stopou obžalovaného S. (a ani so stopou obžalovaného Q.). Znalecké dokazovanie k DNA stopám z miesta činu nepotvrdilo zhodu ani s jedným z obžalovaných a to napriek skutočnosti, že v prípade jednej stopy z obloku domu poškodenej sa podľa výpovede obžalovaného Q. obžalovaný S. tohto okna mal pri jeho otvorení dotknúť celou obnaženou časťou dlane ruky, čo by odôvodňovalo predpoklad, že v tejto oblasti by skutočne mala byť zaistená stopa aj od tohto obžalovaného, čomu však tak nebolo. Súd má za to, že výpovedná hodnota svedeckých výpovedí svedkov B. a B. k účasti obžalovaného S. na trestnej činnosti je minimálna, keďže uvedené poznatky majú mať podľa vlastných vyjadrení z " krčmových rečí" a ani reálne nepoznajú ich pôvod. Uvedené výpovede oboch spoluobžalovaných a vyššie spomínané závery znaleckého dokazovania k zaisteným pachovým, DNA a trasologickým stopám sú pritom jedinými relevantnými dôkazmi vo veci samej. Uvedené závery znaleckých dokazovaní na jednu stranu síce nedokážu vyvrátiť ani jednu z prezentovaných verzií, avšak na druhú stranu do istej miery skôr nasvedčujú verzii obžalovaného S. o jeho neúčasti na trestnej činnosti. Vzhľadom na tieto okolnosti nemožno výpoveď obžalovaného V. Q. v časti spoluúčasti obžalovaného S. na trestnej činnosti považovať za jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dôveryhodnú a bez pochyby vyvracajúcu verziu spoluobžalovaného Q. S., že trestnej činnosti, ktorej sa dopustil spoluobžalovaný V. Q. nebol prítomný. Súd z týchto dôvodov nemohol považovať za jednoznačne preukázanú skutočnosť, že obžalobný skutok spáchal obžalovaný Q. S..

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti obžalobného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanej veci existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. Nakoľko však v tejto veci po vykonanom dokazovaní vznikli závažné pochybnosti o tom, že skutok kladený za vinu obžalovanému sa stal, súd obžalovaného Q. S. spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil.“

Podľa citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy v zmysle § 285 písm. c) Tr. por. bez akýchkoľvek pochybností nepreukázali, že obžalovaný S. spáchal skutok, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba.

Na základe preskúmania veci, odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu v tejto časti majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Z vyššie citovaného obsahu odôvodnenia odvolania odvolací súd konštatuje, že prokurátor v dôvodoch odvolania nenamieta, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup okresného súdu rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvodenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby odvolací súd nariadil okresnému súdu, čo má vyvodiť z vykonaných dôkazov (ustáliť skutkové závery o spáchaní skutku aj obžalovaným S.). Takejto požiadavke však

odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmavať správnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc udeľovať súdu prvého stupňa záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť). Odvolací súd znovu zdôrazňuje, že má právomoc len upozorniť súd prvého stupňa na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vypořiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, vyvodenia ktorých sa domáhal prokurátor v dôvodoch svojho odvolania. Odvolací súd musí tiež konštatovať, že argumentácia okresného súdu, o ktorú oprel svoj záver o nepreukázaní, že sa skutku dopustil obžalovaný 2, má úplnú oporu v obsahu vykonaného dokazovania.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd na základe svojho postupu pri hodnotení dôkazov dospel k záveru, že na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy nie sú podľa jeho názoru dostatočné na to, aby mohol na týchto dôkazoch založiť svoje neochvejné a nepochybniteľné presvedčenie o vine obžalovaného 2. zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, logicky a opierajúc sa o argumenty, ktoré majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, vysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania nepresvedčili bez akýchkoľvek pochybností o preukázaní spáchania skutku týmto obžalovaným a dal odpovede aj na to, prečo nemohol dospieť ku skutkovým záverom, vyvodenia ktorých sa domáha prokurátor aj v dôvodoch jeho odvolania. Preto odvolací súd z uvedených dôvodov nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, teda odvolací súd nezistil vady napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. K správnym skutkovým záverom okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné dodať len do, že okresný súd vo svojom rozhodnutí nehovorí o tom, že obžalovaný nespáchal, skutok, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, ale hovorí len to, že nemal dostatok dôkazov pre skutkový záver o spáchaní predmetného skutku týmto obžalovaným, z ktorého dôvodu bol povinný aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Okresný súd v danom prípade postupoval aj v súlade s ustálenou súdnou praxou (viď R 6/1970).

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,

l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobrať na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávacom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.